

gammeldags virkende overtoninger. Men med suveræn sikkerhed bygger Rossen den indre spænding op ved at koncentrere sig om ansigterne og kroppene, og den fremragende *Eugen Shufstan* har fulgt Rossens intentioner med sit kamera. Kraftfuld i det visuelle udtryk er „The Hustler“ hele tiden, enkelt-prægnant uden fiffige virkninger, rolig i rytmen og ikke et øjeblik fraværende. Som Eddie Felson har *Paul Newman* fint lyttet sig ind til blandingen af det hårde og det blide i personen. Man glæder sig også over de forholdsvis ukendte ansigter i de øvrige roller. Som manageren er *George C. Scott* iskold uden at overdimensionere, men især *Jackie Gleason* er mesterlig som den tavse tyksak *Minnesota Fats*, der ved billardbordet bliver som en elegant danser. Usædvanligt er det også at møde *Piper Laurie* i rollen som den alkoholiserede, invalide pige. Det er glædeligt, om Rossen atter har fundet tilbage til den engagerede sociale og psykologiske realisme, hvorfra han startede. Man må atter regne med ham.

Ib Monty.

Medfølelse

A COLD WIND IN AUGUST („Kold vind i august“). Prod.: Troy Films 1960. Producer: Philip Hamilton. Ass. prod.: Robert L. Ross. Instr.: Alexander Singer. Manus.: Burton Wohl efter egen roman. Foto: Floyd Crosby. Klipping: Jerry Young. Musik: Gerald Fried. Medv.: Lola Albright, Scott Marlowe, Joe De Santis, Herschel Bernardi, Clark Gordon, Janet Brandt, Skip Young, Ann Atmar, Jana Taylor, Dee Gee Green.

Det meget væsentlige ved *Alexander Singers* debutfilm er dens medfølelse, dens konsekvente fornemmelse for tragedien i denne historie om konflikten mellem drømmen om at fastholde ungdommen og mødet med den grove virkelighed. Det er beklageligt, at *Alexander Singer* ofte anvender et forhibbet formsprog og kopierer en forældet ekspressionisme, og det er lige så beklageligt, at han har ladet *Scott Marlowe*, filmens syttenårige mandlige hovedperson, spille med forlorne manerer, kunstigt og skabagtigt. Men det er i denne sammenhæng langt mere beklageligt, hvis man overser, at *Singer* i denne film afslører et betydeligt talent for at komme sine medmennesker tæt ind på livet. Hans film er befriet for alle den pornografiske spekulations dumheder; dens pinagtige fortælling om strip tease-danserindens læggen an på den konne dreng og hendes efterhånden mere og mere håbløse, men ubrydelige binding til et menneske, der ikke føler andet end ube-

hag ved hende, repræsenterer ikke sensationalistisk snagen i grotesk tarvelighed, men et forsøg på at forstå, på at tolke denne lidelse. *Singers* ofte meget følsomme instruktion og *Lola Albrights* smukke og modige spil i hovedrollen giver filmen en fascinerende dramatisk spænding og en menneskelig tone, som er meget bevægende.

J. S.

Skønne spildte...

SPARTACUS („Spartacus“). Prod.: Bryna Productions, 1960. Instr.: Stanley Kubrick. Manus.: Dalton Trumbo efter *Howard Fast's* roman. Foto: Russell Metty. Musik: Arnold Schwarzwald. Dekor.: Russell A. Gausman, Julia Heron. Medv.: Kirk Douglas, Laurence Olivier, Jean Simmons, Charles Laughton, Peter Ustinov, John Gavin, Nina Foch, Herbert Lom, John Ireland, Woody Strode, John Dall, Tony Curtis.

Groucho Marx overværede for nogle år siden en forpremiere på en af de såkaldte mammutfilm med *Victor Mature* og *Hedy Lamarr* i hovedrollerne. Efter præsentationen spurgte en af filmens producenter *Groucho*, hvad han syntes om filmen. *Groucho* svarede: „No picture can hold my interest where the leading man's bust is larger than the leading lady's!“ Svaret er en vittig omgælse af alt det, en mindre diplomatisk kritiker kunne finde at indvende imod denne genre, der så vist har gjort alt for at fratage sig selv berettigelse. I den ophobes i reglen alt, hvad filmen kan præstere af billigt gøgl og gimmicks, og dens skema har udviklet sig til en grum blanding af religionsskvalder, sadisme og forløren romantik. For de tilskuere, der kræver kraftigere stimulanter end det sidstnævnte, er kombinationen af de to første dele altid tilvejebragt med håndværksmæssig omhu og karse detaljer. Endelig er der ofte indlagt scener af imponerende virkning: masseoptrin, væddeløb, ødsle dekorationer og mange strålende farver.

Man imodeså derfor med megen spænding og nogen frygt *Stanley Kubricks* længe bebudede filmatisering af *Howard Fast's* roman „Spartacus“. Var hans personlighed stor nok til ikke at drukne i dette enorme projekt? Svaret må blive et lidt langtrukket jah. Thi vel har *Kubrick* formået – via *Dalton Trumbos* ikke epokegørende manuskript – at viderebringe *Fasts* budskab om de undertryktes ret til frihed, og vel har han formået at undgå de fleste af genrens klichéer, men hovedskikkelsen, gladiatorføreren *Spartacus* bliver, dels på grund af *Kirk Douglas'* lidet nuancerede spil, dels på grund af den megen udvendige snak,